

פרופ' פהן מעיר על כך:

ברצוני להעיר על מאמרו היפה של ד"ר אור הערה זו: יבושם להם לחסידי ו/או, שנמצא להם עתה אילן גדול להיתלות בו; אך יורשה לי להביע ספקותיי, אם אמנם ניתן להוכיח הצורך בקיום ו/או ובהנצחתו על-ידי עצם העובדה, שיש המוסיפים להשתמש בו. האין זאת בגדר *petitio principii*?

אילולא עצלותם שעמדתי עליה במאמרי, יכלו עורכי-הדין הלהוטים אחרי ו/או לפרש ולפרט באותם המקרים של נחיצות אמת (שאני עודני כופר בהם). "ברחל בתך הקטנה", לאמור "שניהם יחד או כל אחד מהם לחוד" — זהרי יכול תנאי בני גד ובני ראובן לשמש תקדים הלכתי לכך. שיש שמוטב להאריך במקום לקצר.

ברם, בעיניי גם הדיבור "אם ורק אם" פסיל הוא ומיותר לגמרי. "אם" הראשון אינו מוסיף ולא כלום על "רק אם", שדיו להביע "רק" אם.